Іду  сама…
Іду сама… Й ніхто мене не бачить…
Ніхто не помічає мою біль…
Ніхто не розуміє, чому плачу…
І навіть свій стає немов чужий…

Немає місця, щоб від всіх сховатись.
Немає часу, щоб піти туди
Де можна буде вже не посміхатись,
Де сльози будуть, як потік води.

Кому з людей потрібні твої болі?
І хто спроможний серце зрозуміть?
Лиш тільки той, хто добре з цим знайомий,
І той. Кому самому це болить.

Та зазвичай, вони від нас далеко…
Нас розділяють тисячі шляхів…
Попити з ними чаю було б легко,
Якби не відстань прожитих років.

А нам порою просто необхідно
Надихатись хвилинами в тиші,
Щоб дати трішки серцю відпочити,
Щоб дати відійти своїй душі.

Щоб просто заспокоїтись від муки,
Від т думок, що роєм в голові,
Перев’язати зраненії руки
І відпочивши встати й знову йти.

Але чомусь так часто не виходить
Зробити так, як хочеться тобі…
І вже не йдеш вперед до перемоги,
Тому, що в серці заховав ти біль.

Тобі нічого радість не приносить,
Немає втіхи в світі для душі.
І вже нічого в Господа не просиш
У ці печальні і самотні дні.

Ти тільки хочеш просто полежати…
Сховатись з головою від усіх…
А потім взяти й сильно закричати
Щоб той тягар з грудей упасти зміг.

Так. З нами Бог. І ми це добре знаєм.
Ніхто не забуває з нас про це.
Та всі ми люди, й всі чомусь страждаєм,
І всі ховаєм ми своє лице.

В усіх бувають відчаю хвилини,
Коли стає немилими цілий світ.
І хочеться потіхи від ЛЮДИНИ,
Щоб з КИМОСЬ біль і муку розділить.

Щоб ХТОСЬ сказав, що добре розуміє,
Що саме зараз є  в твоїй душі.
ХТО ПОГЛЯДОМ ЄСТВО УСЕ ЗІГРІЄ
У НАЙСКЛАДНІШІ І НАЙТЯЖЧІ ДНІ.

Нам всім в житті тепла не вистачає,
Простих, приємних і малих речей,
Того, від чого серце розцвітає,
Від чого сльози радості з очей.

Ми з вами на землі усі живемо,
Ми маємо і радощі і біль,
Та ми тоді усе в житті пройдемо
Коли на поміч друг приходить твій.

Нас Бог в житті ніколи не лишає,
Й тоді, коли, у серці буревій
Він нам на поміч ближніх посилає,
Щоб ми могли здолати смуток свій.

І хоч нам тяжко на земній дорозі,
Й так часто не стає потрібних сил,
Не забуваймо утішання Божі,
Бо Він є з нами до останніх днів.

Навчімось болі ближніх помічати,
Які сховались глибоко в душі,
І добрим словом змучених обняти,
Не залишивши їх на самоті.

Можливо зараз це комусь потрібно,
Й хтось гірко плаче у своїй журбі,
Тож будьмо тими, кому завжди видно
Усіх , хто знемагає у борні.

І бути тими, хто їм допоможе,

Хто зможе підбадьорить й підкріпить.
Лиш тільки разом ми пройти все зможем.
Тож хай нас всіх Господь благословить.
Амінь.09.12.2022р.